

Utorok tretieho týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na utorok tretieho
týždňa v pôstnom období.
Navrhované témy sú: Boh
očakáva obetu nášho srdca;
vrátiť sa k Otcovi v tomto
pôstnom období; odpúšťať,
pretože vieme, že nám bolo
odpustené.

25.03.2025

MEDZI Židmi deportovanými do
Babylonu bol aj Azariáš, „mladý muž

kráľovskej alebo šľachtickej krvi,
úplne zdravý, dobrého výzoru,
vzdelaný v múdrosti, učený a
inteligentný, vhodný na službu v
paláci“ (Dn 1, 3-4). Naučil sa
babylonský jazyk a literatúru a bolo
mu vnútené chaldejské meno:
Abdenago. Prvé kapitoly knihy
Daniel nám rozprávajú o
dobrodružstvách Azariáša, Ananiáša,
Mízaela a Daniela a o tom, ako sa
medzi sebou títo štyria navzájom
podporujú, aby v nepriateľskom
prostredí zostali verní Bohu a
zvykom svojho ľudu.

V modlitbe z horiacej pece
Azariášove myšlienky presahujú
veľké bezprostredné utrpenie. Jeho
srdce navyše neprestáva bolieť pre
situáciu Izraela a snaží sa pochopiť
katastrofu, ktorú deportácia do
Babylonu priniesla vyvolenému
ľudu. Boh vyslobodil svoj ľud z
otroctva a dal mu krajinu, aby žil
slobodne. Celá tá nádhera je však už

len bolestnou spomienkou. „Teraz, Pane,“ modlí sa Azariáš, „sme najmenší zo všetkých národov; dnes sme ponížení po celej zemi pre svoje hriechy“ (Dn 3, 37).

V tejto dramatickej situácii Azariáš ponúka Pánovi všetko, čo má: „Ale so skrúšenou dušou a poníženým duchom nech dosiahneme prijatie. Ako pri obetách baranov a býkov a desaťtisícov tučných baránkov, takou nech je dnes pred tebou naša obeta“ (Dn 3, 39-40). A Boh, potešený, prijíma túto obeť, ktorá je práve v jeho očiach najpríjemnejšia: „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, lebo chcem len vaše dobro a som plný milosrdenstva“ (Joel 2, 12-13). Práve tento vnútorný postoj voči Bohu, postoj človeka, ktorý vie, že v skutočnosti nemôže zaplatiť za toľko dobra, robí každú našu obeť príjemnou.

AZARIÁŠ pochopil Božiu logiku. Aj uprostred plameňov ho úžas nad nekonečným Božím milosrdenstvom vedie k tomu, že jeho myšlienky sú v nebi. Azariáš a jeho spoločníci zažili, čo je to nemať nič a prijať, že od Boha dostanú všetko. Vďačnosť týchto troch mladíkov prepukne v pieseň, v ktorej zvolávajú všetky stvorenia, aby spoločne chválili a dobrorečili Božiemu milosrdenstvu (porov. Dn 3, 51-90).

Táto pec vyhnanstva bola pre izraelský ľud hrncom, ktorý mu umožnil vrátiť sa k tomu, čo je podstatné. Odtiaľ vybudujú nový začiatok, v ktorom je Boh a jeho láska opäť stredobodom. „Teraz ťa nasledujeme celým srdcom, vážime si ťa a hľadáme tvoju tvár; nesklam nás, Pane, zaobchádzaj s nami podľa svojho milosrdenstva, podľa svojho veľkého milosrdenstva. Vyslobod' nás svojou obdivuhodnou mocou a daj slávu svojmu menu“ (Dn 3, 41-43).

Aj pre nás je pôstna doba
príležitosťou začať odznova. „Ľudský
život v istom zmysle predstavuje
neustály návrat do domu nášho
Otca,“ povedal svätý Josemaría.
„Návrat skrze ľútosť, skrze obrátenie
srdca, ktoré predpokladá túžbu po
zmene, pevné rozhodnutie polepšiť
svoj život, a ktoré sa následne prejaví
v skutkoch obety a odovzdania sa“^[1].
Objavenie a kráčanie po tejto ceste
návratu k Otcovi nás naplní
rovnakou radosťou, aká naplnila
srdcia troch mladíkov.

PREŽÍVANIE Božieho odpustenia nás
privádza k tomu, aby sme prekročili
čisto ľudské schémy. Keď sa Peter
pýta Ježiša, koľkokrát má odpustiť
svojmu bratovi, odpoveď sa zdá
nelogická: „Hovorím ti: Nie sedem
rát, ale sedemdesiatsedem rát“ (Mt
18, 21-22). Potom pokračuje

podobenstvom, v ktorom istý človek dlhoval desaťtisíc talentov, čo je suma, ktorá by dostala do ťažkostí aj samotného Šalamúna. Hovorí sa, že v časoch najväčšieho rozkvetu izraelského kráľovstva dostával kráľ ročne 666 talentov zlata (porov. 1 Kr 10, 14). Chudobný dlžník v podobenstve sa musel cítiť ako Azariáš, keď uvážil veľkosť hriechov ľudu a nedostatok prostriedkov na ich nápravu. „Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, (...), sluha mu padol k nohám a na kolenách ho prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim““ (Mt 18, 25-26).

Ježiš potom do podobenstva vnáša prekvapivý zvrat. Pán je spokojný s ochotou svojho sluha zaplatiť, akoby týmto gestom naozaj splnil dlh. Majster nás učí - ako to už zažil Azariáš -, že Boh sa nechá získať skrúšeným srdcom, vylieva svoju milosť tvárou v tvár našej úprimnej túžbe zaplatiť, aj keď na to nemáme.

„Boh sa nikdy neunavuje odpúšťať
(...) Problém je v tom, že my sa
unavujeme prosiť o odpustenie“^[2].
Ježiš nám vždy odpúšťa, keď v pokání
pristupujeme k sviatosti spovede.
Zároveň nás vedomie, že sám Boh
zabúda na naše chyby, povzbudzuje,
aby sme neprikladali prílišný
význam urážkam, ktoré môžeme
dostať od druhých: „Nemusel som sa
učiť odpúšťať, pretože ma Pán naučil
milovať“^[3], hovorieval svätý
Josemaría. Prosíme Pannu Máriu,
útočisko hriešnikov, aby nás naučila
byť otvorenými pre Božie odpustenie,
neodmietať odpustenie bratom a
sestrám a často prosiť o odpustenie.

.....

^[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 64.

^[2] František, *Anjel Pána*, 17-III-2013.

^[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 804.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-
tretieho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-tretieho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(11.08.2025)